

Dieblit til det stille Haab, at denne Sag maatte være kommen i Havn; men desværre er dette Haab stuffet. Det ærede Thing maa være overbevist om, at, dersom jeg efter alle de Oplysninger, der foreligge, kunde gaa ind paa det til § 8 stillede Forslag, der gaar ud paa at forandre den Afstemning, som saldt ved 2den Behandling med Hensyn til Møllerten for den, som vægrer sig ved at lade Koppervædffe tage af sit Barn, dersom jeg efter alle de Erklæringer, der ere afgivne, efter de Udtalelser, som min sagkyndige Ven, Finantsministeren, har fremført, kunde anse det for forsvalligt at lade denne Bestemmelse i § 8 bortfalde, er det en Selvsølge, at det vilde være mig i høi Grad behageligt. Det ærede Thing maa slet ikke tro, at det har noget Tiltalende ved sig den ene Gang efter den anden at skulle med Bestemthed forelægge Thinget det Spørgsmaal, om det ønsker denne Lov eller ikke; men hvad skal jeg gjøre? En Sag som denne ligger ikke i min egen Haand, saaledes at jeg uden videre kan udføre Loven, men denne skal gennemføres ved Ræger, ved sagkyndige Mænd. Naar der da efter Alt, hvad der er forelagt mig — og jeg kan ikke se rettere, end at det, der saaledes er forelagt mig, er rigtigt — gjøres gjældende, at en saadan Bestemmelse er nødvendig til den hele Foranstaltnings Gjennemførelse, bliver Spørgsmaalet virkelig at stille saaledes: Vil man overhovedet have Loven gennemført, saaledes som den kan gennemføres, eller vil man det ikke? Det er saaledes, Sagen stiller sig for mig, og det er saaledes, jeg fremstillede den ved 2den Behandling. Det er forekommet mig, at Thingets Flertal i det Hele ønskede Gjennemførelsen af en Lov som den, der sidst fremkom ved Afstemningerne, men er dette rigtigt, er det virkelig Flertallets Ønske, kan jeg ikke Andet end henstille til dette Flertal, at det vil fastholde den Bestemmelse, der nu staa som et nødvendigt Led i den hele Række af Bestemmelser. Naar den ærede Rdfører for Forslagsstillerne (Saaborg) mente, at denne Straffebestemmelse gjerne kunde gaa ud, og at den foregaaende Bestemmelse i § 8, hvorefter Rægen er berettiget til at tage Koppervædffe, alligevel vilde have sin Betydning,

tror jeg dog, at han ved nærmere Overveielse vil erkende, at Sagen ikke forholder sig saaledes. Naar der har været vedtaget en Straffebestemmelse, men den derpaa vateres ud, hvad bliver der da af den foregaaende Forpligtelse for de paagjældende Forældre — thi til Rægens Ret maa der dog svare en Forpligtelse hos Forældrene — til at tillade, at Koppervædffe tages af Børnene? Den bliver, netop naar det gjælder, et tomt Ord. (Bønsløkke: Ja!). Det ærede Medlem giver mig altsaa Ret imod Forslagsstillerne; man kan ikke undvære Straffebestemmelsen, naar man vil bibeholde den foregaaende Bestemmelse i Paragrafen, hvorefter Rægen har en Ret til at tage Koppervædffe. At her kun er Tale om den offentlige Ræge, vide vi jo Alle. Naar Loven siger, at Rægen skal være berettiget til at tage Koppervædffe, hører dertil, saaledes som de menneskelige Vilkaar nu engang ere, at denne Bestemmelse, for at der skal være Alvor i den, kan medføre Straf. Derigjennem kjendes det, at den betyder Noget, men i det andet Tilfælde bliver den — ja, mine Herrer, jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — et tomt og indholdslost Ord, som ikke passer i en Lov. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Forslaget, som det foreligger, om at udelukke Bestemmelsen angaaende Bøderne, er i Strid med den foregaaende Bestemmelse. Jeg kan ikke her føre noget mathematisk Bevis — det kunne de Herrer ikke forlange af mig —, og jeg kan heller ikke sige noget Nyt i denne Sag, men efter Alt, hvad der er sagt mig af dem, som have havt med Lovens Forberedelse at gjøre, og som skulle gennemføre den, saavel som efter den Erklæring Thinget har hørt af Finantsministeren, ere vi nu, kan jeg gjerne sige, ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven skal gennemføres eller ikke; vi staa her ved et afgjørende Ord. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at det er min indstændige Indstilling til Flertallet, at det, hvis det ønsker denne Sag gennemført, ikke vil svigte paa dette Punkt. Det gjælder her virkelig som jeg sidst sagde, om, hvorvidt man vil eller man ikke vil. — Af en noget anden Bestaffenhed ere naturligvis de Forslag, der ere stillede med Hensyn til